

[Kai Moltke.]

det må jeg sige, at spørgsmålet om større udbetaling i virkeligheden er et spørgsmål om, hvor god en kredit man har i en bank eller sparekasse, om man har så bred en margin ved værdistigning i éns ejendom, at man kan få en kassekredit; så kan man klare udbetalingen ved at trække på kreditten. Jeg vil meget indestændigt opfordre til, at man ser nøje på det spørgsmål, for med de hurtige afdrag gælder nogenlunde det samme: de kan bredes over en længere periode med de kreditforhold, vi har her i landet i øjeblikket, ikke mindst efter den nye ejendomsvurdering.

Jeg må også sige, at jeg er lidt urolig ved, at begrebet tillægslån nu også skal holdes uden for rationeringen i fremtiden; det er nøjagtig det samme, som den socialdemokratiske ordfører, hr. Ivar Nørgaard, gav udtryk for i sin tale her. Jeg har lige selv fået meddelelse om den nye vurdering af mit hus, og der var dog en lille smule stigning dér, der røg 70 millioner på i forhold til den sidste ejendomsvurdering . . . (*Munterhed*). Nej, ikke millioner, undskyld — jeg beder om at få det rettet til 70.000. Der kan dog måske, hvis man ikke har disse ting for øje, trækkes temmelig betydelige beløb af en kredit, som burde fordeles fornuftigt, og som i øjeblikket ikke er stor nok til at fremme de positive formål, som man skulle tilgodese.

Hvis man ikke tager spørgsmålet op om højrenten, ågeren, og mulighederne for at sætte juridiske grænser derfor — jeg ved, at det længe har ligget i et eller andet udvalg — så kan regeringen forkorte løbetiden for de officielle obligationer og meget andet, men så længe vi har de nuværende tilstande, så længe vi har det grå og sorte marked som grundlag for hele kassekreditten, vil kreditten være utilstrækkelig alligevel til de opgaver, der virkelig er brug for kredit til. Det drejer sig nemlig ikke om ét hold realkreditinstitutioner; det drejer sig i virkeligheden om, at realkreditten er blevet et spekulationsobjekt, der er meget lidt under kontrol, hverken af Nationalbank, regering, eller nogen som helst anden statsinstitution. Når vi alene for afbetalingshandelens vedkommende trods de høje renter, der hører med til denne finansiering,

har nået et tal på en 6 milliarder kr., samtidig med at man siger, at vi bruger 3 milliarder kr. for meget i øjeblikket, så står vi faktisk i den temmelig latterlige situation, at folk ikke køber for de penge, som de har for mange — for de har nemlig ikke for mange penge — men køber mod at betale en høj rente med penge, som de ikke har tjent. Det er måske det mest ufavorable forhold i øjeblikkets hele kreditsituation.

Når forholdene er sådan, tror jeg ikke, at de tanker, der er givet udtryk for her, er tilstrækkeligt gennemarbejdede, tilstrækkeligt gennemtænkt; og hvis jeg var medlem af et udvalg, ville jeg stille det direkte spørgsmål til finans- og økonomiministrene: hvad er den samlede årlige sum for afbetalingsforretningerne og deres finansiering? Hvilke renter er det, som trækker kapitalen den urigtige vej i denne situation? Hvad er den samlede pulje af private tillægslån, der er uden nogen som helst kontrol på et tidspunkt, da man udelukkende drøfter de officielle udlånsinstitutioner?

Man kan godt springe disse ting over og sige, at jeg kun repræsenterer mig selv her i folketinget — og det er dog altid noget; men hvis man samtidig repræsenterer lidt sund fornuft, bliver det spørgsmål, som trænger sig på. Ellers vil regeringen være tvunget til at vende tilbage og sige, at nu har vi et nyt hold regler. Men man behøver dog ikke at have været alt for længe herinde for at kunne huske, at 1966-boligforliget gav løsningen på boligspørgsmålet, nemlig udligningen mellem gamle og nybyggede lejligheder. I dag ser man socialdemokratiet og tre regeringspartier erkende, at det, som man troede var løsningen, ikke var nogen løsning, og at man derfor skal til at forhandle og begynde forfra igen.

Under sådanne omstændigheder er min sympati for finansloven ikke særlig stor. Med hensyn til de perspektiver, som er blevet fremlagt i forbindelse med den, skal jeg selvfølgelig med stor interesse studere enkelthederne i de lovforslag, som er bebudet, og dem, som senere fremkommer. Jeg mener blot, at man har en række usikre faktorer, som gør, at der på dette grundlag ikke skabes nogen stabilisering. Derimod tvivler jeg ikke om, at folk også nok i fremtiden bliver frarøvet endnu mere købekraft, uden